BUNA VESTIRE

PERIODIC AL FUNDAȚIEI CULTURALE BUNA VESTIRE/ an IX, nr. 40 - 41, nov. - dec. 2000; 16 pag.

PRAZNIC LUMINOS

Praznic luminos,
Strălucind, frumos,
Astăzi ne-a sosit
Şi ne-a-nveselit
Că Mântuitorul
Şi izbăvitorul
Cu trup a venit.

Raiul cel închis
Azi iar s-a deschis,
Şarpelui cumplit
Capul i-a zdrobit
Şi strămoşii iară
Prin Sfânta Fecioară
Iar s-au înnoit.

Îngerii cântau,
Păstorii fluierau,
Magii se-nchinau,
Toți se bucurau.
Doar Irod era
Că se tulbura
De naşterea Sa.

El îl căuta,
Voind morții-a-l da.
Dar pruncul Iisus
Din țară s-a dus.
Fie ludat.
Binecuvântat.
În veacuri. Amin.

HRISTOS SE NAŞTE, SLĂVIȚI-L!

Articolele numărului 40- 41/2000:

* **Cuibul – Unitatea de bază a Mişcării Legionare (Faust BRĂDESCU): pag. 2**
* **Românii, tehnicieni exotici...(George URSA): pag. 3;**
* **Implozia României (Paul Spiru MICHAIL): pag. 13;**
* **Epilogul marii tragedii legionare (V. BLĂNARU – FLAMURĂ): pag. 4, 16;**

„Şeful Legiunii judecă un şef legionar, după capacitatea lui de inițiativă. Cei mai buni şefi şi cele mai bune cuiburi sunt cele care iau cele mai bune inițiative şi le execută".

Corneliu Zelea Codreanu

(urmare din nr. 38 -39/2000)

CUIBUL*

Unitatea de bază a Mişcării Legionare

VIII. Şeful de cuib.

Invidia şi ambiţia duc la viclenie, la răutate şi egoism; pe termen lung, la rupturi, preludiul distrugerii. Asemenea acte nu au loc într-o mişcare ca Legiunea, bazată pe dragoste faţă de aproapele şi înţelegere între membrii săi.

Temperamente de acest fel nefast sunt considerate ca inadaptabile la normele de comportament legionar şi eliminate din posturile de răspundere. Se atrage atenţia deci şefilor de cuib şi a altor unităţi asupra pericolului acestor pasiuni dăunătoare, considerate, de Corneliu Codreanu, ca „aproape trădări" şi le recomandă tuturor să nu se lase ispitiţi de patima trufiei şi a dorinţei de dominare.

„Ambiţiile" şefilor sunt de un cu totul alt ordin. Angajaţi într-o luptă pe viaţă şi pe moarte pentru salvarea naţiunii şi victoria cauzei legionare, ei trebuie să se pregătească de toate sacrificiile posibile; să onoreze funcţia pe care o îndeplinesc şi să nu încline spre a face un mijloc de satisfacţie personală.

d). **Spiritul negativ**. Mulţi indivizi au o tendinţă bolnăvicioasă de a critica totul, şi această tendinţă devine un „spirit negativ" prin faptul că ei manifestă o nemulţumire continuă, şi că, negativii în cuvânt, ei sunt şi în fapte.

Pericolul unei astfel de atitudini este că ea riscă „să zdrobească elanul oamenilor de acţiune", „să anihileze orice efort creator". Ori, „noi nu suntem o organizaţie de critică, de negare, ci o organizaţie cu spirit de afirmare, de combativitate, de ofensivă".

Acest spirit negativ este anacronism şi o plagă pentru oamenii care vor să creeze, să transforme, să realizeze. Un şef de cuib care ar suferi de asta ar deveni un element de stagnare şi de dezagregare extrem de contagioasă. Datoria lui este pe drept cuvânt să vegheze ca acest „spirit negativ". Datoria lui este pe drept cuvânt să vegheze ca acest „spirit negativ" să nu pună stăpânire pe tovarăşii lui.

e) **Păstrarea unităţii**. În momentul în care, într-o organizaţie politică, apar păreri divergente asupra acţiunilor care trebuie întreprinse, procedeelor de folosit, persoanelor care trebuie susţinute etc. , vântul discordiei începe să sufle şi obiectivele de atins sunt compromise. Lipsa de unitate este slăbirea dacă nu moartea mişcărilor populare.

Omul nu rămâne om decât atunci când ascultă în mod liber, dar această libertate nu trebuie să contracareze acţiunea de grup. A avea o părere este o treabă; a te supune liniei de acţiune de grup. A avea o părere este o treabă; a te supune liniei de acţiune de grup. Dacă nu există armonie între cele două, legionarul se abţine şi raportează superiorului său. În nici un caz, nu trebuie să meargă împotriva direcţiei de ansamblu, să se lanseze pe o cale personală sau paralelă...

Corneliu Codreanu, îngrijorat de acest aspect al problemei, a expus-o în *Cărticica şefului de cuib*: „Toţi şefii şi toţi legionarii dintr-o localitate, dintr-o fabrică etc., trebuie să fie de acord în toate problemele care interesează organizaţia noastră". Şi puţin mai jos: „Ei, legionarii vor fi uniţi, chiar pe o cale greşită, căci cea mai rea dintre căi este dezbinarea". Cele mai periculoase izvoare ale dezbinării sunt cele care pot emana de la un şef. El este într-adevăr cel ce deţine autoritatea morală şi posibilitatea de a influenţa masele. De asemenea, el este şi cel ce poate nutri la moment dat ambiţii periculoase . La şefi deci se gândeşte Căpitanul atunci când pretinde păstrarea unităţii legionare, de la mica unitate de bază până la marile formaţiunii ale Regiunilor şi ale Corpurilor.

f). **Iniţiativele păguboase.** Şefii de cuib au dreptul şi chiar obligaţia să ia iniţiative pentru a rezolva o situaţie urgentă, sau atunci când nu există un ordin clar din partea şefilor ierarhici.

O iniţiativă trebuie să fie bine gândită şi dusă acolo unde este bine. „Şeful Legiunii judecă un şef legionar, după capacitatea lui de iniţiativă. Cei mai buni şefi şi cele mai bune cuiburi sunt cele care iau cele mai bune iniţiative şi le execută".

O iniţiativă trebuie s[fie bine gândită şi dusă acolo unde este bine. „Şeful Legiunii judecă un şef legionar, după capacitatea lui de iniţiativă. Cei mai buni şefi şi cele mai bune cuiburi sunt cele care iau cele mai bune iniţiative şi le execută."

Dar spiritul de iniţiativă este o sabie cu două tăişuri. Soarta organizaţiei depinde de felul în care îl care îl foloseşte şeful de cuib. Se întâmplă că, în intenţia de a face bine, un şef ia decizii îndoielnice sau cu totul păguboase.

(va urma)

dr. Faust BRĂDESCU

* (*Traducerea, din limba franceză, de Eugen* ***BĂLAŞA****, din lucrarea*: **Le Nid Unité de base du Mouvement Legionare,** *Edition „CARPATI", Madrid, 1973).*

(urmare din nr. 38 – 39/ 2000.)

Sintagma „societăţi secrete"...

Aceasta este o „societate secretă", un popor cere îşi popor care îşi camuflează origine ect. Aceasta este problema esenţială: un ţigan omoară şi se declară român în faţa autorităţilor – mai cu seamă occidentale. Deci, românii sunt criminali. Alt exemplu (să mă exprim astfel): Ana Pauker, et. conaţionalii, impun regimul comunist în România. Ororile lui cad în sarcina românilor cu toate că nu ei l-au instaurat. Şi, la fel, li se întâmplă şi altor neamuri ale rasei albe, galbene şi chiar negre. Nu insist! E cunoscută problema. Regii şi împăraţii pământului păţesc exact ceea ce zice alcătuitorul psalmilor că le vor face „aleşii". Adică, le va da „săbii cu două tăişuri ... ca să se răzbune pe neamuri (adică pe noi şi conducătorii noştri naturali; n. m.) şi să pedepsească pe popoare. Ca să lege pe împăraţii lor în obezi şi pe cei slăviţi ai lor în cătuşe de fier..." ş. a. m. d. O grupare de ciumeţi hotărăşte să ajungă, pe o cale sau alta, a dispune de alţii (de totalitate) şi s- ă- i (o) jertfească în folosul ei, s-o jertfească pentru sine. Exact cum procedează Diavolul. Astfel stând lucrurile, la întuneric, şi în secret, lucrează doar fii Întunerecului şi nu fii Luminii. Indiferent de sacrificii de ademenirea fiilor Întunerecului să ne ferim. **Diavolul există şi acţionează prin oameni, animale, păsări, lucruri, duhuri, clădiri... şi perverteşte mersul sfânt şi firesc al istoriei.**

Aş putea – ca să mă dau mare şi „enciclopedic"- să înşir societăţi şi grupuri, să arat cum au perturbat cursul evenimentelor. Este cu totul inutil, fraţilor!. Orice societate secretă are scopuri criminale. Dacă ea n – ar avea astfel de preocupări atunci ar lucra pe faţă. N – ar fi secretă! Vreau să aduc, totuşi, o mică nuanţare: între „societăţile secrete" şi conspiraţii asemănări (orice societate secretă presupune şi conspirativitate) dar şi o deosebire. *Conspiraţia, de regulă, se constituie, limitativ în timp, pentru a înlătura de la Putere o grupare sau un Monarh.* „Societăţile secrete", care ajuns să conducă azi lumea – zic ele- au un scop cu bătaie mult mai lung. Vor să conducă veşnic. Să e substituie lui Dumnezeu. Lucru imposibil.

Asemenea, aş putea să mă pun să dezbat problema *francmasoneriei.* Că toată lumea vorbeşte despre ea şi membrii ei. Unii se declară – pe faţă - ca fiind membrii acestei organizaţii paravan. N-are sens s-o fac. Spun, ca o concluzie, fraza (parafrazată de mine) unuia, care se declara ca fiind francmason – nu contează numele- şi, care, frază sună cam astfel: *Întâi pretind că am o putere, pe care, de fapt, n-o am, dar vreau s-o cu adevărat. Abia după ce o primesc –prin această metodă-, de la cei care o deţin în fapt , o am cu* ***adevărat şi o exercit tocmai asupra acelora de la care am luat-o (căci, din neglijenţă, ei mi-au dat-o atunci când minteam că o am dar n-o aveam încă) şi aceasta e calea şi numai aceasta şi nu există alta*** *–adică a vicleniei.*

G. UR.

*** ADR, comunicare, miercuri, 27/09. 2000.**

CAZUL TINERILOR PLINI DE SINE

RĂZVRĂTIREA UCENICULUI nu este o noutate în lumea creştină. S-a mai întâmplat, dar din ea nu a ieşit niciodată ceva bun.

Ascultarea este o povară grea, pe care nu mulţi se învrednicesc să o ducă până la capăt.

Necesitatea ei nu are nevoie să fie argumentată savant, fiindcă orice om de bună credinţă îşi dă seama că fără ascultare nu există ierarhie şi unde nu este ierarhie, nu mai există unitate creatoare.

Printre virtuţile pe care se clădeşte ascultarea se află sigur şi SMERENIA, care a fost aproape ucisă în sufletele unor români de către educatorii fără Dumnezeu care ne-au terorizat aproape o jumătate de veac neamul. Aşa s-a ajuns ca fiul să nu-şi mai respecte părintele, mai mult chiar să-l denunţe pentru a fi arestat, batjocorit şi schingiuit.

A rămas în mentalitatea unora că există un conflict între generaţii şi prin aceasta se justifică şi ieşirea de sub ascultare a tinerilor. Oare aceasta este o realitate implacabilă sau nu cumva este o idee străină de spiritul creştin şi care este inoculată de duşmanii sufletelor noastre? Forţa fizică poate ca să treacă înaintea forţei morale?

Sigur că un tânăr este fizic mai puternic şi mai dinamic decât un bătrân, dar aceasta nu-i justifică ieşirea din ordinea firească a relaţiilor ce trebuie să existe între părinte şi fiu, între ucenic şi învăţător.

Constatăm cu durere că şi în sânul partidului nostru au apărut câţiva tineri „plini de sine". Aceştia au creat întîi un mic grup de presiune în interior, dar văzând că nu pot să-şi impună punctul de vedere, au migrat. Vor să creeze structuri paralele. Este dreptul lor, dar nu se vor mai putea numi continuatorii noştri, fiindcă este un non - sens să te rupi de cineva şi în acelaşi timp să pretinzi că îl continui.

23 oct. 2000.

(continuare în pag. 16)

Constantin IULIAN

EPILOGUL MAREI TRAGEDII LEGIONARE

Suntem la începutul anului 1937.

Garda de Fier se pregăteşte pentru o mare victorie (ceea ce se va numi „fenomenul politic legionar" şi pentru marea ei tragedie.

Ce făcea atunci regele Carol al doilea şi camarila sa? cum se pregăteau să contracareze influenţele legionarilor în ţara celor mai cumplite nelegiuiri:

Citâm din *Garda de Fier organizaţie teroristă de tip fascist*, pag 178:

„În acelaşi timp, Carol al doilea urmărind să slăbească rândurile legionarilor, ordonează înfiinţarea străjeriei şi a O. E. T. R. - ului (oficiul pentru educaţia tineretului român) ambele organizate după modelul legionar. De pildă, în „Straja Ţării", organizaţia carlistă din licee şi din celelalte şcoli româneşti, copierea sistemului de organizare al Mişcării Legionare va ajunge atât de departe încât organizaţiile judeţene ale străjerilor se vor numi „legiuni" (*Legiunea judeţul* Câmpulung, Suceava, Rădăuţi etc.), iar unităţile de bază ale *stolurilor* se vor numi *„cuiburi"*; fiecare *stol*, se scoală, având câte şcoală de cadre pentru *şefii de cuiburi*". Aidoma ca legionari. Mai târziu urmând acelaşi scop să slăbească rândurile legionarilor, regele îşi va extinde aria de a imita pe legionari şi în materie de politică propriu-zisă. Adică, vom ajunge foarte curând să vedem o serie de personalităţi politice ca: Nicolae Iorga, Al. Vaida–Voevod, Gh Tătărescu, C. Argetoianu, Armand Călinescu, Victor Iamandi, Petre Andrei, Ghelmegeanu, Ralea, Jinga ş. a. foarte mulţi dintre ei, majoritatea, înverşunaţi duşmani ai *gardismului*, înverşunaţi prigonitori ai *uniformelor* şi *marşurile legionare*, îi vom vedea defilând în uniforme, salutând cu legionarii, în „gărzi" ca legionarii. Mai dihai ca legionarii: ca naziştii!

O altă măsură regală ce urmărea să slăbească rândurile legionarilor a fost şi expulzarea din ţară a prinţului Nicolae; o poveste care arată, cu exemple clare, starea deplorabilă, din punct de vedere moral , în care se găsea conducerea ţării la acea oră. Pentru a o putea trece în revistă şi eventual a o explica ne vom folosi de câteva cronici ale unor „istorici" stalinişti de ultima oră. Oricum, cititorul îşi va putea face o ideea despre această problemă, cu atât mai mult cu cât va reuşi să citească şi printre rânduri.

Din câte ştiu din ceea ce am reuşit să înţeleg şi să aflu în decursul anilor, mai ales din contactul pe care l-am avut cu diferiţii lideri legionari şi nelegionari în închisorile staliniste, prinţul Nicolae nu făcea parte din Mişcarea Legionară. Sau, ca să mă exprim mai limpede nu era înscris în partidul *„Totul pentru Ţară"* . De la comandantul legionar I. Davideanu (acesta făcuse când legătura între prinţi şi Corneliu Codreanu, ca unul care avea strânse relaţii cu cercurile din jurul prinţului) am aflat că prinţul Nicolae era un admirator al *Căpitanului*, căruia îi plăceau disciplina şi ordinea legionară şi care, în această calitate, a ajutat în mai multe rânduri. Mişcarea, mai ales la organizarea taberei de pe muntele Rarău. În primăvara anului 1937, prinţul Nicolae era deja căsătorit de câţiva ani. Toată tărăşenia cu căsătoria morganatică a prinţului Nicolae am redat-o într-un alt capitol. Din povestirile lui C. Argetoianu reiese că şi aventura aceasta a prinţului cu soţia lui Săveanu (fosta domnişoară Dumitrescu– Tohan) se asemăna într-un fel cu aventurile amoroase ale fratelui său mai mare, Carol II. Cu deosebirea (trei mari deosebiri) că: 1. Prinţul Nicolae nu urmărea să fie rege al tuturor românilor (*arbitru suprem în politica României, «subiectul tuturor intrigilor»)*; 2. Aventura cu doamna Dumitrescu - Tohan a fost prima şi ultima aventură a prinţului, încheiată cu o căsătorie morală şi cum se cuvine; 3. Amanta, apoi soţia Prinţului Nicolae nu era fiică negustorului de mărunţişuri Nuhăm Grünberg- N. Wolff- Nicolae Lupescu, ci o româncă dintr-un sat românesc din judeţul Buzău.

Toate aceste trei deosebiri, adăugate la interesul ce-l purta prinţul pentru *Legiune* au făcut ca şi legionarii să-şi manifesteze interesul de a-l şti printre prietenii *Gărzii de Fier*.

Şi acum povestea expulzării, desprinsă din cronicile amintite mai sus:

În ziua de 9 aprilie 1937 (într-o vineri), Carol al II-lea a convocat în Sala Tronului, un Consiliu de Coroană care avea să judece „cazul A. S. R. Prinţul Nicolae şi să hotărască „aplicarea strictă şi fără şovăire a prescripţiunilor articolului 13 al Statutului Familiei Regale". Adică, *să elimine pe Prinţul Nicolae din familia regală, cu pierderea tuturor titlurilor, gradelor şi privilegiilor sale, pe motivul că a contractat o căsătorie morganatică, fără aprobarea regelui.*

Au fost prezenţi la Consiliul de Coroană (invitaţi la Palat) toţi miniştrii din Guvern în

(urmare în pag. 16)

Vasile BLĂNARU - FLAMURĂ

Efemeride socio – economice (august – septembrie, 2000)

1. PRIMAVARA INCUBATOARELOR

De aproximativ 20 de ani lumea occidentală face ceea ce ar fi trebuit să facem noi în ultimii 10 ani: să iniţiem pepiniere destinate creării de întreprinderi axate pe anumite valori: tehnologie, calitate, utilitate, preţ scăzut.

Evident că nu este suficient să acorzi „asistenţă" unei întreprinderi debutante ci trebuie să începi prin a pune la punct adevărate „incubatoare" în care ideile şi oamenii necesari realizării lor să se „încălzească".

În ultimii ani Franţa, de pildă, şi-a propus să creeze peste 500 de întreprinderi şi pentru aceasta s-au creat 18 incubatoare regionale care primesc o subvenţie de 105 milioane de fr. francezi.

Pentru a fi mai bine înţeleşi vom apela la un mic „glosar". Aşadar, prin INCUBATOR înţelegem locul unde sunt primiţi şi asistaţi cei ce vin cu proiectele unor întreprinderi inovante; li se oferă sprijin atât în procesul formării, finanţării şi, firește, instruirii asigurându-li-se găzduirea. Durata maximă a acestui stagiu este de 2 ani.

PEPINIERA – asemenea celei din horticultură, găzduieşte, încurajează, supraveghează şi asigură consultanţă întreprinderilor nou create. Tot un soi de pepinieră sunt şi acele structuri botezate cu o vorbă împrumutată ca multe altele din america, START –UP – pe românește „SPRIJIN", sprijin ce se acordă acelor întreprinderi ce-şi croiesc drum spre tehnologia de vârf..

Benzina necesară acestor mecanisme se asigură prin ceea ce se numeşte CAPITAL cu RISC – şi care se acordă nu printr-un împrumut cu dobândă ci printr-o participare. De aici RISCUL!

Dar înaintea apariţiei CAPITALULUI CU RISC este nevoie de FONDURI DE AMORSARE - altfel spus primul aport la o întreprindere în curs de creaţie. La noi aceste fonduri ar trebui să vină din partea unor organizaţii internaţionale (Phare, BERD etc.) sau naţionale.

Există organizaţii non - guvernamentale care încearcă să se implice în atari activităţi.

Dar alături de ONG -uri pot intra în acţiune aşa numiţii BUSINESS ANGEL – sau, pe limba noastră „Îngerul unei faceri" care angajează propriile sale fonduri pentru a finanţa o întreprindere ce vrea să-şi facă loc în lume.

Acestea ar fi ingredientele. Dar pentru a le pune în lucru este nevoie de un PLAN DE AFACERI – (buisnesse plan) care este un studiu detaliat al posibilităţilor financiare şi comerciale ale unei viitoare întreprinderi – destinat să convingă investitorii că ceea ce propun ei este potenţial sănătoasă şi, mai ales, rentabilă.

Incubatoarele regionale în Franţa au fost selecţionate de Ministerul Cercetării – şi iată cum ar fi putu implica şi cercetarea din România în ameliorarea climatului necesar reconstrucţiei industriale şi agricole ţării.

VOCAŢIA unui INCUBATOR este să preia, să îngrijească şi să-şi trăiască propria viaţă într-o pepinieră sau într-un local industrial.

Analogia cu incubatorul şi avicultură este evidentă.

Rolul este multiform: începând cu angajarea unui şef de proiect şi până la montarea masei financiare până la capătul parcursului trecând prin studiile de piaţă. Sau, mai simplu, să dai viaţă unei întreprinderi productive, modernă, competitivă, care să poată merge, apoi, prin propriile mijloace. Nu aşa cum se întâmplă azi cu industria de stat care nu se poate mişca fără cârjele financiare – şi nu numai – ale bugetului de stat – adică banii contribuabililor.

Incubatorul uneşte universităţile şi şcolile de inginerie dintr-o regiune, colectivităţile locale şi instituţiile iar structurile selecţionate sunt subvenţionate până la 50% din cheltuielile legate de susţinerea întreprinderilor în perioada creării lor.

Incubatoarele se adresează în primul rând cercetătorilor unui laborator din regiunea respectivă decis să creeze o întreprindere plecând de la propriile lucrări dar nu se limitează la ei.

DOMENIILE MAJORE: ştiinţele biologice, noile materiale în orice domeniu, noi tehnologii în informaţii şi comunicaţii; noi tehnologii în infrastructură; sănătatea; evaluarea şi fructificarea talentelor în orice domeniu.

În ce priveşte STRUCTURA JURIDICĂ se optează fie pentru JEEP adică „grup de interes public" – această asociaţie fiind singura posibilă atunci când sunt implicate universităţi, şcoli de ingineri, fundaţii, municipalitatea etc. – deşi pentru unii această formă prezintă unele dificultăţi şi de aceea se alege SOCIETATEA ANONIMA.

2. NU EXTINDERII EUROPEI

Sub acest titlu – (*Non à l'elargissement de l'Europe*) la 10 martie 2000, *Le Nouvel Economiste* (Franţa) susţine că atunci când în comunitate vor intra cei 12 candidaţi, lumea îşi va avea graniţele în plin Kurdistan – teritoriu mai exploziv chiar decât Yugo - Slavia (unde

(continuare în pag. 8)

Texte alese, adnotate şi traduse de :

P. S. MICHAIL

SE POATE MURI DE DOUĂ ORI

Crima indiferent cum este privită, nu poate fi justificată. Crima rămâne tot crimă.

Un creştin nu are voie să ucidă. Isus Hristos s-a lăsat schingiuit şi ucis în mod bestial, tocmai pentru a plăti cu sângele său păcatele omenirii. Era fiul lui Dumnezeu şi ştia ce face. Numai Dumnezeu poate lua viaţa unui om.

Eu nu pot fi de acord cu nici un fel de crimă, făptuită fie pe motive rasiale, politice sau religioase, fie pe motive de răzbunare.

Crima nu poate fi de cât tot crimă.

x x x

În anul 1939 în noaptea zilei de 21 septembrie, în fosta capitală a judeţului Caraş, respectiv în oraşul Oravita, au fost arestaţi de jandarmi trei tineri legionari luaţi la întâmplare. Ordinul venea de sus de la regele Carol al II-lea, care ordonase represalii, ca din fiecare judeţ să fie executaţi câţiva legionari pentru a se plăti astfel uciderea primului ministru şi ministru de interne Armand Călinescu. Nu era deajuns faptul că ucigaşii primului ministru au fost toţi executaţi în plină stradă şi lăsaţi expuşi pe caldarâm timp de patru zile pentru impresionarea bucureştenilor.

În total au fost ucişi fără judecată ca represalii 256 de legionari în întreaga ţară.

Istoricul Zoner la o emisiune tv. pe programul naţional, a afirma că asasinarea omului politic a fost dirijată şi urmărită personal de fostul şef al serviciilor secrete române Moruzof, folosind pentru aceasta mâna unor tineri legionari.

Nu intru în amănunte despre ce s-a discutat în emisiunea domnului Zoner, deoarece nu acest subiect vreau să tratez.

Cum spuneam, la Oravita cei trei tineri legionari arestaţi erau *Ion* Băleanu avocat stagiar, Barzac Lazăr şi Ion Cerbu.

Oraşul este situat într-o vale între dealuri pe o lungime de cca 6 km. Partea de sus a oraşului se numeşte Oravita Montană. Cimitirul se află pe coasta dealului.

Cei trei legionari au fost duşi de jandarmi în toiul nopţii în cimitir, respectiv în partea cea mai de sus pe deal, unde au fost puşi să-şi sape groapa. Au fost împuşcaţi şi aruncaţi în groapă, iar peste ei s-a împins pământul de pe marginea gropii.

Unul din tineri, avocatul Ion Băleanu nu era împuşcat mortal şi deşi cu lut în gură şi ochi, a început să se zbată şi să împingă cu mâinile pământul ce-l acoperea, până ce a reuşit să iasă afară din groapă. Jandarmii plecaseră. Singur, rănit, într-un cimitir pustiu, s-a târât cum a putut în noapte până la casa doctorului Danicico unde a cerut ajutor. I-au fost pansate rănile dându-i-se primul ajutor. Doctorul i-a spus tânărului rănit că va trebui să anunţe poliţia şi aşa a făcut. Astfel s-a aflat că unul din cei trei împuşcaţi nu era mort, începând imediat o adevărată urmărire pentru găsirea lui.

În evul mediu un condamnat dacă supravieţuia execuţiei era graţiat. În 1939 adică în plin secol 20, s-a continuat căutarea tânărului pentru a fi executat din nou.

Avocatul Ion Băleanu reuşise să se ascundă în munţi la un pădurar nu departe de cascada Beiuşniţa, astăzi rezervaţie a Academiei Roman.

Jandarmii au aflat cam pe unde este ascuns şi i-au întins o cursă. Avocatul Ion Băleanu care se însănătoşise, a venit în pădure la Ochiul Beiului, unde lângă poiana mare de la cascadă, era aşteptat de jandarmi ascunşi după copaci. Când s-a apropiat l-au împuşcat şi l-au îngropat în poiană. Trecuseră luni bune de la prima execuţie. A doua execuţie reuşise pe deplin.

În toamna anului 1940 a fost *dezgropat şi dus într-un sicriu pe* un car tras de boi la Oravita, unde a fost îngropat de data aceasta creştineşte tot în cimitirul unde a fost împuşcat prima dată. Singura vină a acestui tânăr avocat, a fost faptul că era legionar. Dumnezeu să-l odihnească în pace deşi au trecut de atunci 60 de ani. Dacă medicul care l-a îngrijit nu ar fi alertat poliţia, poate ar fi trăit şi astăzi, dar aşa a vrut bunul Dumnezeu.

Creştinismul a biruit în veacuri prin martirii săi care au fost cu sutele de mii. După 2000 de ani, datorită martiriilor, suntem pe planetă aproape 2 miliarde de creştini şi vom fi chiar mai mulţi. Mileniul următor va fi al creştinismului.

Aşa să ne ajute Dumnezeu.

L. ŞTEFANESCU

MAXIME ... BLÂNDE

* **D**emnitatea te face puternic, compromisul abil, iar înfrângerea îţi dă înţelepciune.

* **D**umnezeu?... e ultimul refugiu, ultima treaptă la care te poţi ridica. În afară de El e întunericul prăbuşirii şi al sfârşitului etern.

* **C**ând lipseşte caracterul, sinceritatea nu este virtute.

* **C**ultura promovează virtuţile mai mult decât civilizaţia.

* **L**iniştea fizică dă uneori monotonie, neliniştea interioară duce deseori la explozie.

* **C**ultura creează imagine, trăiri interioare, contemplare, idei şi conţinuturi statice; ea este o tezaurizare a spiritualităţii; civilizaţia presupune implicit şi o realizare materială, o îmbogăţire vie, mişcare, tehnică, experienţă, mereu o nouă devenire, care are tendinţă de a nu se termina niciodată!

* **C**ivilizaţia înaintează alergând, cultura o urmează cu pasul.

Simion GIURGECA

MIC MANUAL PENTRU ALEGĂTORI.
Micuții regișori

Aceşti suverani micuți pe care-i fată poporul odată la patru ani,
Văzându-şi puterea atât de aprig limitată
Sunt gata să doboare fructele necoapte
De teamă să nu le înfulece noii aleşi
Şi cum nu li se pare suficientă halca
Işi fac o parte sățioasă din ceea ce au secerat din holdele țării.
Şi sunt siguri că fiecare-i iartă, îngăduitori,
Sperând că şi ei, la rândul lor vor fi la fel de profitori
Şi astfel, toți, construiesc cel mai rău dintre state, STATUL POPULAR!

Corneille, CINNA, II,1.

REÎNTOARCEREA DINOZAURILOR: Foştii comuniști şi-au schimbat numele, s-au botezat social-democrați, au luat lecții de catehism şi fac crucile mari de se sparie sfinții din pridvorul bisericilor încă nedărâmate.

Dacă în celelalte țări ei au plecat pentru o vreme de la putere, în România au rămas şapte ani şi au demonstrat că, deşi capitalismul reuşeşte mai bine decât socialismul colectivizat, le vine greu să învețe cum să-l practice. Noi, cei din Occident, cinci secole ne-am chinuit. Foştii conducători ai țărilor comuniste se folosesc de lipsa de experiență a popoarelor lor.

Sunt profesioniști abili şi-şi apără cu dârzenie singurele lucruri care i-au interesat vreodată: PUTEREA şi BANII – care, de fapt, într-un sistem în care economia aparține statului nu fac decât un singur lucru. (Acesta-i dedesubtul bătăliei contra privatizărilor!).

Pentru a denumi această clasă – Milovan Djilas a definit-o ca fiind „noua clasă"- Mihail Woslenski a adus în occident termenul „NOMENKLATURA" prin 1980 iar azi, el denunță „noile secrete ale nomenclaturii".

Această corporație deține toate pârghiile comenzilor şi nu a încetat să se întărească; controlează mereu circuitele economice şi financiare, cea mai mare parte a aparatului industrial, inclusiv organele de securitate şi fracțiuni importante din armată. La care se adaugă, în bună parte, mafia. Sau rezumând, cu vorbele președintelui Bulgariei – „nu s-a reîntors comunismul; el nu mai poate învia dar avem de-a face cu un bastard inedit botezat post-comunist şi din această magmă trebuie să ieşim acum" (**J. F. Revel – „Franc - Parler"**).

DOCTRINA OPTIMISMULUI: Socialismul este, înainte de orice, doctrina optimismului şi facilității; filosofia sa presupune că omul este, bun de la natură iar demagogia sa mai presupune că omului îi este permisă fericirea (Socialiştii nu l-au citit pe Eminescu care afirmă că „numai întru atât încât fericirea şi prostia nu-s la fel pentru că nu toți proştii sunt fericiți". Mai afirmă socialismul că doar proasta organizare a societății determină nenorocita condiție umană.

Oratorul socialist continuă să se prefacă că, fără bogatul care-l pradă, fiecare s-ar bucura de bogăția colectivă, care, se preface vorbitorul, ar fi inepuizabilă. El continuă să se revolte contra ideii că omul ar putea fi obligat să plătească ceea ce cheltuie şi să producă ceea ce consumă.

Şi uite aşa socialismul a devenit doctrina funcționarilor care cred că poți cere din ce în ce mai mult şi mai multe statului uitând că statul trebuie să ia de undeva ce i se cere.

Mereu drepturi: ca şi cum demnitatea ar putea proveni de altundeva decât de la tine şi ar putea fi conferită omului de altcineva decât de sine însuşi.

Oamenii au renunțat să fie oameni. Şefii lor nu vor ca ei să devină oameni. Ei vor să facă din ei militanți. Iar feudalităților capitaliste – suficient de numeroase şi soioase – li se adaugă o puzderie de mici feudalități meschine.

Tiranişorii municipalităților, ai academiei poştaşilor, cercurilor de dactilografe: eu te cooptez, eu te exclud

Proletariatul considerat ca o castă.

Revoluția: o carieră.

Comunismul: o combină.

Poporul – ei bine poporul vrea pensii şi pensioare cât mai precoce – eventual chiar înainte de a munci. „Drepturi" pe care i le conferă statul ; - mama sindicat şi tata deputat – vor naşte la drepturi încât nici dracul nu-şi va mai regăsi copiii.

Emannuel BERL, 1938.

J. F. REVEL: Principalul culpabil pentru starea de rău din universități este absența selecției la intrarea în universitate.

Se minte atunci când se afirmă că selecția ar fi antidemocratică: când orice absolvent al unui bacalaureat este singurul judecător ce stabileşte dacă este capabil să urmeze studii superioare - fără ca nimeni să verifice dacă are calitățile şi pregătirea necesare – şi să-l dirijeze către filiere ce l-ar putea destina unui loc de muncă – se ajunge la ceea ce este mai rău; selecție prin eşec – adică excluderea.

Ostilitatea față de selecție este determinată de ignoranță, de demagogie şi de comoditate: În Franța 60% dintre cei sub 30 de ani obțin de la stat jumătate din veniturile lor – (alocație pentru locuință, restaurant aproape gratuit, eventual o cameră în cămin, o bursă, reduceri pentru transport şi cinema:

(continuare în pag. 10)

Texte selectate şi traduse de **Paul S. Michail**

(urmare din pag. 5)

(Efemeride...) UE nu ştie nici cum să impună şi nici să promoveze dezvoltarea) iar vecinii imediaţi – în afara lui Putin, vor fi Miloşevici şi Saddam Hussein. Asta dacă nu cumva UE se va face ţăndări – victimă a unei crize de creştere dat fiind că, pentru a primi noi solicitanţi (şi Kirghistanul doreşte aşa ceva) va trebui să-şi reformeze, profund, instituţiile.

Se ştie că azi, deciziile se iau în unanimitate.

Criteriu care, mâine, ar putea permite sloveniei, de pildă, să blocheze adoptarea bugetului comun – cum fac azi parlamentarii, aşa zişi independenţi, din România – cu bugetul sau alte legi necesare ţării lor.

Dar nici celor mici – în frunte cu Luxembourg – nu le va conveni să fie axfisiaţi cu ajutorul votului majoritar.

În al doilea rând, deşi nimeni nu o spune cu voce tare, se pune problema fizionomiei viitoare a uniunii:

- zonă de liber-schimb cu o piaţă de aproape 400 milioane de consumatori;

- sau instrument al unei cooperări politice cu geometria variabilă;

- sau asocierea unor state care-şi abandonează parţial suveranitatea?

Dar cât de parţial?

Pentru generalul de Gaulle, în primul caz ar fi vorba de o astfel de „maşinărie": în al doilea caz va fi greu să se obţină coeziunea unui ansamblu – care nu ar mai fi o EUROPĂ ci nişte „EUROPE": cea a apărării – încă în gestaţie – diferită de *spaţiul Schengen* – care, nici nu-l acoperă decât parţial pe cel al uniunii MONETARE.

Sau va fi vorba de o Europă cu un nucleu dur şi o mulţime de sateliţi plasaţi pe diverse orbite?

A treia ipoteză?

Dar în asta nimeni nu crede pentru că – de abia admise pe lista candidaţilor au şi scos la iveală o listă de exigenţe: Polonia vrea - ca şi ROMÂNIA, de altfel, avantajele Schengen imediat – asta în timp ce sunt menţinute deschise frontierele cu Rusia şi Ucraina sau Basarabia în al doilea caz.

Apoi TOŢI vor beneficiile politicii agrare comune (PAC) marea consumatoare a creditelor comunitare.

Şi, de abia instalate pe pragul uniunii toţi candidaţii cu lecţiile nefăcute, dau lecţii – şi asta în ciuda unor disparităţi imense între cele 13 candidate:

ROMÂNIA şi CEHIA au un PIB în scădere (prima cu minus 7,3, a doua cu –2,3) în timp ce Ungaria (5,1), Lituania (5,1), Polonia (5), Cipru (5) se situează la înălţimea restului Uniunii!

În ce priveşte PIB-ul raportat la media PIB-ului european, - Bulgaria (23,2) România (27,8) şi Letonia (27,8) – se află departe de Slovacia (69,2), Cehia (61,6) sau Ungaria (49,5).

Iar „maşinăria" este astfel concepută încât continuă să avanseze: confuz, haotic, dar, cum se spune la Bruxelles, -„ineluctabil". Iar în imobilul Carol cel Mare - sediul afacerilor externe ale celor 15268 de funcţionari, plus o armată de interpreţi încearcă să impună „candidaţilor" faimosul „achiu comunitar" (adică recunoaştere incontestabilă): 100.000 de pagini de texte repartizate în 31 de capitole privind cele mai diferite teme – precum politica regională, atribuirea cu subvenţii regiunilor subdezvoltate, politici agricole sau fiscale.

Lucrurile merg încet: în doi, de pildă, cu Polonia nu s-a ajuns la un acord decât în 8 capitole – iar pentru asta parlamentul de la Varşovia a votat 150 de legi într-un singur an – (a se compara cu numărul de legi votate de a-Parlamentul român în patru ani).

În plus şi legislaţia comunitară evoluează în permanenţă şi, în consecinţă, dosarele vor trebui redeschise, revizuite şi completate cu noi legi!

La toate astea se adaugă atribuirea adaptărilor dureroase ale economiilor „dictatelor de la Bruxelles" – hrănindu-se astfel euro-scepticismul care furnizează argumente populiştilor ce dorm în toate partidele de stânga – (cea mai mare parte dintre ele dacă nu au „fir roşu" cu Moscova continuă să fie cu „buricul netăiat") – moştenitoare ale comunismului remanent.

Ţăranii polonezi ard drapelul Uniunii Europene; gemenii maltezi şi ciprioţi sunt ocupaţi cu pavilioane de complezenţă iar în ce priveşte Austria ni se spune – prin gura unui social – democrat că „dacă adeziunea ei s-ar fi negociat azi ar fi fost respinsă"!

Până la sfârşitul acestui an conferinţa inter-guvernamentală trebuie să se pronunţe în ce priveşte lărgirea uniunii.

Este vorba de TREI PUNCTE CRUCIALE:

- extinderea voturilor către majoritatea calificată, în consiliul de miniştri – nu ar trebui să pună probleme majore.

- introducerea unei noi majorităţi va determina târguieli severe – dat fiind că acum impunerea unei hotărâri are nevoie de 62 de voturi din 67 (majoritatea calificată) în timp ce dispozitivul ce se află în discuţie va rupe egalitatea dintre cei 5 mari (Germania, Franţa, Marea Britanie Italia şi Spania).

- compoziţia „comisiei" (în prezent 20 membri: cei mari afirmă că ar accepta eliminarea unui comisar din doi; cei mici nu au decât unul şi nu pot renunţa la el. Aşadar va fi nevoie de 28 de comisari.

3. PAC: DE CE NOI NU!

Toate ţările, care au intrat în clubul european sau care şi-au depus candidatura, au beneficii în ce priveşte politica agricolă comună (PAC) – afirmă ţările Europei Orientale şi Centrale.

Comisia, afirmă purtătorul de cuvânt al UE – nu este de acord să atribuie noilor membrii aceluiaşi nivel de ajutoare precum celor vechi pentru că există riscul ca, prin aceasta, să se menţină structurile agricole existente. Ori,

(continuarea în pag. 10)

ANCHETA

NIMENI NU POATE ÎNCHIDE CALEA ADEVĂRULUI. Şi, pentru el, sunt GATA SĂ ACCEPT şi MOARTEA

Alexander Soljenitîn

A pune, drept motto, al acestei povestioare, triviale, în sensul originar al acestui cuvânt, vorbele lui Alexandru Soljenițîn ar părea un lucru disproporționat.

Dar, cred, că povestea mea ilustrează, la modul peiorativ, climatul politic al țării noastre. Ale cărui caractere nocive se îngroaşă prin absența acelor elemente moderatoare - o opinie publică informată, structuri de supraveghere, verificare - şi, la nevoie, o dreaptă sancționare a vinovaților şi vinovăților, o presă cu o reală independență şi o minimă pregătire profesională, etc.

Era, aşa dar înainte de 1940. Prietenul meu, azi aproape bătrân a cărui tristețe, firească îmbătrânirii, se accentuează cu fiecare zi pentru că nimic nu prevesteşte îndreptarea relelor prin care a trecut ci, dimpotrivă, agravarea lor, îmi povestea despre un obicei practicat în ministerul sănătății de pe vremuri.

Reclamațiile sosite la Ministerul Sănătății - care, atunci, ca şi azi, practica acelaşi centralism imbecil, erau rezolvate prin intermediul secretarului general. Care, fireşte, folosea un corp de inspectori, dintre care, câțiva, mai abili ca să nu spunem altfel - inventaseră următorul procedeu: la terminarea anchetei întocmeau două procese verbale: unul, pus în buzunarul drept - cu concluzii „pozitive", altul, în stânga cu cele „negative".

Utilizarea lor era în funcție de comportamentul secretarului general. De pildă:

- „Ei, ai fost ? Ce zici? Nu-i aşa că-s nişte ticăloşi?
- „Da, domnule secretar general, acestea-s şi concluziile mele.

Şi întindea umil şi zâmbăreț procesul verbal din stânga. Dar dacă împricinații se vădiseră „oameni simțiți", bine informați în ce priveşte gusturile secretarului general sau cele ale altor corifei din fruntea sus-zisului minister, atunci dialogul lua altă turnură:

- Te-am deranjat degeaba, domnule inspector ... Dar ia loc. O cafea? Un coniac? (Suna; intra servitoarea - aşa se numeau femeile de serviciu atunci; se lansa comanda şi în aşteptare secretarul general îşi ducea gândul până la capăt). Sunt oameni de treabă. Reclamanții nişte ... şi, secretarul îşi căuta cuvintele pe buzele inspectorului. Care intra, fireşte, în joc

- Da, aveți dreptate. De altfel, fără să ştiu ce gândiți dvs., concluziile mele - şi scotea plicul din dreapta, coincid, aproape integral cu punctul dvs. de vedere.

Lucrurile nu par a se fi schimbat. Poate, la zile noi, tehnologii moderne. Se începe cu sfârşitul. Şi fără politeturile „burgheziei" care nu făceau decât să învelească murdăria ca să pută mai puțin.

Iată schema unei recente anchete.

Nea Gogu este fratele coanei Mița. Şi are un nepot. Adică o fi având mai mulți - dar noi avem de a face doar cu Miluță. Miluță a fost până de curând administrator. O calitate care-i dădea posibilitatea să-şi asigure procente importante din bunurile administrate pentru a-şi mări propria proprietate: o maşinuță, un apartament, diferite bunuri mobiliare, şi chiar unele imobile - pitite sub diverse nume - că aşa este regula nescrisă a jocului.

Dar nu-ş cum se făcu, o învârtitură de legi sau mai ales de alte interese, şi Miluță nu mai este ce era.

Şi fuguța la Nea Gogu - că Nea Gogu este mare undeva, acolo sus. Şi nea Gogu o chema pe Leana. Leana este mai marele țaților din jurul lui Nea Gogu.

- Te-ci şi faci ordine. Auzi! Ăia este nişte banditi. Miluță, mânca-l-ar neica, cu purceii lui - ca şi până acum, cu gâştele lui, grase şi pufoase, cu vinişorul lui, e băiat bun. Şi - ce mai vorbă - e nepotul meu. Aşa-i?
- Aşa, tovarăşu...
- Eu sunt bun?
- Îhâ!
- Atunci ce ese din pisică ce face...
- Mănâncă...
- Păi sigur că trebuie să mănânce - dacă are ce. Da te-ntreb, ce ese dintr-o pisică ?
- Un pisic
- Păi, vezi...
- Aşa
- Da, eu sunt bun ?
- Pâinea lui, dar se opri că nu ştia care erau relațiile lui Nea Gogu cu Dumnezeu.
- Deci dacă eu sunt bun - Miluță, os din osul meu - că tat-su cu mamea de-al doilea a lui nenea Costică, este frate cu tata şi chiar Nea Nicu ne-a zis, când am fost cu alde ei la Dânsul - „vezi, Bă Gogule, să ai grijă d-alde Miluță şi Adeluț - că este băieți buni" şi „preteni d-ai noştri". Aşa a zis, înțelegi? Şi o pişcă pe Leana de-o bucă de făcu Leana „Chiu"...

(continuare în pag. 10)

Doru Mihail

(07.12.1969)

(urmare din pag. 8)

(Efemeride...) este evident, că schimbările sunt necesare pentru că în țările nou venite exploatările agricole sunt fărâmițate (în Ungaria, de pildă, 1,5 milioane de persoane au obținut, cu ocazia restituirii, terenurilor confiscate la colectivizare, mai puțin de 2 ha. ; dar şi Polonia – unde 20% din exploatări se compun din cel puțin 6 parcele cu un randament mediocru).

În acelaşi timp, agricultura acestor țări se află cel mult la nivel submediocru la care se adaugă două fapte deosebit de semnificative:

- pământul agricol al acestor țări reprezintă 60 de milioane de hectare (față de cele 135 pe care le dețin cele 15 state existente azi în UE) şi, mai ales, folosesc aproape unul din patru activi comparativ comparativ cu 5% (media din comunitatea europeană).

Soluția acestei probleme – economice şi sociale în acelaşi timp - se loveşte de un alt impediment: NU SUNT BANI pentru că, azi PAC absoarbe 48% din bugetul Uniunii- mai ales sub forma unor ajutoare directe – tendința fiind de reducere a acestor alocații.

Concluzia: va trebui să se aleagă între țăranii celor 15 țări existente în Uniune şi cei ai Europei Orientale – în primul rând polonezi care sunt cei mai numeroşi, implicați mai ales în producția de lapte şi grâne – domenii în care Uniunea este excedentară.

În fața unor atari probleme – din care noi nu am extras decât eşantioane modeste, se va afla şi România.

Iar, dacă în adevăr dorim să facem parte din lumea Europei unite trebuie să cunoaştem problemele, să medităm asupra soluțiilor posibile, să analizăm coordonatele noastre, să vedem de ce dispunem şi să trecem la treabă.

„Pentru că DUMNEZEU DĂ, dar ÎN OGRADĂ NU BAGĂ"!

(urmare din pag. 7)

(Mic dicționar...) deci poți vegeta ani de zile la universitate schimbând, eventual, din când în când filiera.

Solidaritatea este o datorie: sunt PENTRU cu condiția ca ea să nu asculte de arbitrarul pur şi să dea rezultate.

Dreptul la studii – plătit de colectivitate, nu este justificat decât dacă este vorba de studii adevărate, decât dacă există o garanție de calitate şi eficacitate – şi asta nu depinde doar de credite, localuri şi profesori ci şi de studenți – şi piatra fundamentală a acestei garanții este SELECȚIA.

Alexis de TOQUEVILLE:

Să instruieşti democrația, să reanimezi, dacă se poate credințele sale, să-i purifici moravurile, să-i reglezi mişcările, să se substituie puțin câte puțin, ştiința afacerilor inexperienței sale, cunoaşterea adevăratelor interese instinctelor oarbe; să se adapteze guvernarea timpurilor şi locurilor, să fie modificate în funcție de circumstanțe şi oameni: aceasta este prima dintre datoriile impuse celor care conduc societatea.

Este nevoie de o ştiință politică nouă într-o lume cu totul nouă.

(urmare din pag. 9)

(Ancheta...)

Şi luă Leana Mercedesul lui Nea Gogu - că mai erau în vigoare maşinile occidentale, luă cu ea doi doftori, - unul format din două bile - una care-i ținea loc de cap şi alta de burtă - prima mică, mititică, iar a doua mare ca să încapă cât mai multe iar altul cu o ciudată alcătuire: era complet lipsit de oase. Încât mămița lui, când l-a făcut, n-a suferit de loc; iar când s-a făcut mare toți îl sfătuiau să se facă contorsionist. Da el, nu şi nu, vrea să fie doftor. Şi s-a făcut. Făcând orice. Că putea. De-a lungul anilor a fost de toate: rahat, bidinea, bideu, smeu, şoşon, țucal, port-umbrelă, portmantou, perie, scaun, mapă, - ce mai, el putea să fie orice pentru că gelatina din care era făcut putea lua orice formă utilă în circumstanțele date.

Şi cu aceşti tovarăşi de nădejde Leana a descins şi a început restaurarea lui Miluță.

Tot ce spuneau martorii nefavorabili nepotului nu era adevărat; sau dacă era, nu era miluță vinovat.

- A furat din porc, spune unul
- Nu-i el de vină, zicea Ea. Directorul - că de ce nu l-a controlat.
- Venea beat şi nu făcea nimic
- Da ce vinul o fi fost făcut pentru porci. Mai bea omul că d-aia îi bărbat. Dar ofițerul de serviciu unde era? De ce nu-l păzea?
- A furat cauciucuri şi benzină...
- Păi, ce putea să facă el dacă nu-i da voie şoferul, magazineru, intedentul şi portarul?

Şi prima anchetă s-a terminat. Dar reabilitarea lui Miluță: Iar nea Gogu, văzând-o pe Leana, cu tolba goală a zis ceva în grabă, a fluierat a pagubă şi a trimis-o, înapoi, la treabă.

Au reînceput confruntările - gelatină şi Două bile, gâfâiau după ea, dar în zadar. Martorii îl înfundau pe bietul Miluță.

De pildă un martor a declarat că Miluță ar fi spus că el cu Nea Gogu şi bărbatul Miței - nu pă director îl pune la pământ ci şi pe Dumnezeu... La care amenințare, se pare, că Dumnezeu, încă nu s-a supărat. Dar mai e timp: morile lui Dumnezeu macină şi ziua şi noaptea...

(continuare în pag. 12)

INTERVIURI PSEUDO-IMAGINARE
Azi: dl. Alexis de Tocqueville
(1)

L-am întâlnit în castelul familiei sale, la vreo 15 km. De Cherbourg-Normandia-, unde, după ce timp de 6 ani a făcut studii de drept şi a fost instalat ca judecător supleant, a solicitat o călătorie în Statele Unite.

Mi-a mărturisit, cu ocazia acestui interviu, că în realitate, călătoria a fost determinată de „poziţia mea în Franţa proastă din toate punctele de vedere – dat fiind că simpatiile şi convingerile mă îndemnau spre un partid în timp ce legăturile familiale mă chemau în altă parte".

După ce mi-a relatat aspecte din călătoria lui i-am pus prima întrebare:

- Domnule Tocqueville cum aţi defini democraţia?

- Întrebarea dvs. este corectă: orice schimbare istorică începe la nivelul ideilor – care la rândul lor transformă şi sunt transformate de condiţiile sociale şi materiale ale unei societăţi.

Dar, ca să răspund la întrebarea dvs. – în democraţie egalitatea câştigă şi pătrunde în fiecare aspect al vieţii. Egalitate a inteligenţelor, egalitate a condiţiilor şi suveranităţii poporului sunt celor 3 elemente care o constituie. Dar sunt speriat când mă gândesc că *democraţia ar putea combina tirania opiniei publice, urmărirea bunei-stări şi apatia politică*.

- Ce consecinţe ar avea o atare tendinţă?

- Apariţia unei noi forme de despotism în care societatea dispare, îşi pierde forţa creatoare de schimbare şi de filtru protector faţă de acţiunea statului; individul este izolat în faţa acţiunii puterii politice care, fiind expresia situaţiei sociale este şi stăpânul şi tutorele său şi care, distrugându-i întreaga rezistenţă – sfârşeşte prin a coincide cu societatea – luându-i locul – până ce nu mai rămân faţă 'n faţă decât un individ izolat sau un ansamblu de indivizi: „în democraţie nu se vede decât eul sau toţi".

Iar despotismul – fie el şi „luminat" nu distruge doar libertatea acestor popoare ci şi societatea.

- Şi ce ar putea face o democraţie pentru a evita atari situaţii?

- Vezi dumneata – sentimentele şi ideile nu se reînnoiesc, inima nu creşte şi spiritul uman nu se dezvoltă decât prin acţiunea reciprocă a oamenilor, unii asupra altora, deci prin menţinerea dialogului...

- Credeţi că la noi există democraţie?

- Deocamdată – NU. Pentru că la dvs. se menţine frica de autorităţi – care sunt disprețuite; războiul dintre săraci şi bogaţi; egoismul individual fără faţă; slăbiciuni fără puterea asocierii colective; prejudecăţi fără credinţă; ignoranţă fără virtuţi, doctrina interesului fără ştiinţă, egoismul imbecil; gustul licenţei.

- Şi, atunci, ce-i de făcut?

Dacă apatia democratică poate fi mai rea decât dezordinea revoluţionară – atunci problema politică îşi schimbă aspectul: este nevoie să se reîntoarcă în societate schimbarea, circulaţia ideilor, mişcarea spirituală, ceea ce nu înseamnă că am pleda pentru „o nouă revoluţie". Chiar dacă în ochii mei anarhia pasageră este preferabilă unei ordini permanente detestabile, totuşi este bine să evităm revoluţiile.

DECI: vom invita oamenii să comunice, să se vadă, să facă schimburi de idei – pentru că obiectul major al legislatorilor într-o democraţie trebuie să fie crearea unor afaceri comune care să-i silească pe oameni să intre în contact.

- Concret.

- Mă obligi să repet ceea ce i-am scris lui Kergolaz: „eu compar omul cu un călător care merge fără încetare către o regiune din ce în ce mai rece fiind obligat să se mişte din ce în ce mai viguros pe măsură ce merge mai departe. Marea suferinţă a sufletului este, însă, frigul: şi pentru a-l combate trebuie nu numai să-şi întreţină mişcarea vie a spiritului prin muncă dar şi prin contact cu semenii săi.

Toate astea sunt necesare deoarece nu-ţi este permis să trăieşti din ceea ce ai adunat ci trebuie să culegi alte roade, să nu te odihneşti pe ideile pe care, curând, trebuie să le pui în contact şi în luptă cu cele pe care le adopţi.

-Democraţiile sunt fără reproş?

-Este o întrebare căreia i-am răspuns în analiza pe care am făcut-o în cartea mea „*De la democratie en Amerique*" aşa că-mi vei permite să mă autoplagiez: "în republicile democratice, unde viaţa publică este amestecată într-una cu cea privată, unde suveranul este abordabil din toate părţile găseşti mult mai mulţi oameni care caută să-i speculeze slăbiciunile şi să trăiască pe spinarea pasiunilor sale decât în monarhiile absolute: rezultatul este cel al unei mult mai generale corupţii sufleteşti. Se pune la dispoziţia unui mare număr spiritul curtezan şi acesta pătrunde în toate clasele în acelaşi timp.

Acesta-i unul din principalele reproşuri pe care le fac democraţiei. Dar nu singurul.

În statele organizate, precum cele americane, unde majoritatea posedă o putere atât de absolută şi irezistibilă trebuie, într-un fel să renunţi la drepturile de cetăţean – şi, ca să zicem aşa, chiar la calitatea de om dacă vrei să te îndepărtezi de drumul pe care l-a trasat majoritatea

-Există un exemplu în acest sens: Ezdra Pound care, pentru a fi refuzat linia trasată de democraţia lui Roosevelt, a fost purtat într-o cuşcă şi condamnat la închisoare.

(continuare în pag. 12)

pt. conformitate **Pavel S. M.**

(urmare din pag. 11)

(Interviuri... 1)

-Nu-i singurul caz. Ţi-aş aminti că, în ce mă priveşte, în mulţimea imensă care se înghesuie – în Statele Unite – spre cariera politică am întâlnit foarte puţini oameni care – şi demonstrau această candoare virilă, această independenţă masculină a gândirii, şi care, oriunde o întâlneşti, este dovada marilor caractere.

Şi trebuie să recunosc că am întâlnit, totuşi, în Statele Unite americani ce se depărtează de rigoare formulelor la modă, care deplâng viciile legilor, versatilitatea democraţiei, lipsa ei de lumini, dar nimeni nu-i ascultă.

Moraliştii şi folosofii, în America, nu se simt obligaţi să-şi îmbrace părerile în vălurile alegoriei; dar înainte de a spune ceva supărător ei îşi au măsuri de precauţie spunând: „noi ştim că noi vorbim unor oameni mult mai presus de slăbiciunile lumeşti. Care dintre linguşitorii lui Ludovic al XIV-lea ar fi spus-o mai bine?

În ce mă priveşte cred că în toate guvernele – oricare ar fi ele, josnicia se va ataşa forţei şi linguşirea puterii.

Şi nu cunosc decât un singur mijloc de a-i împiedica pe oameni să se degradeze: SĂ NU ACORZI NIMĂNUI, ODATĂ CU ATOTPUTERNICIA, PUTEREA SUVERANĂ DE A-I ÎNJOSI.

Să nu uităm că guvernele pier de obicei din cauza neputinţei sau din pricina tiraniei: în primul caz puterea îi părăseşte, în al doilea le este smulsă.

-Domnule de Tocqueville vă mulţumim şi, cu permisiunea dvs. vă rog să-mi mai acordaţi din timpul dvs. pentru că am impresia că observaţiile dvs. nu se opresc aici.

- În mod sigur. Dar, pentru azi ne este, la amândoi, suficient.

(urmare din pag. 10)

(Ancheta...)

Dat fiind toate astea cei mari s-au adunat şi au stabilit „linia": îl dăm afară pe director, îl dăm afară pe contabilu-şef, îl dăm...

- Da, cu Miluţă, să trăiţi, a îndrăznit unul, mai mărunt, ce facem?

- Cum ce faceţi? Nimic. E NEVINOVAT. Şi pentru că toţi au rămas cu gura căscată, nea Gogu a încheiat, prinţeşte: „Totuşi, aşa, o critică, da nu prea aspră, că-i băiat sensibil şi simţitor, eu zic, că i-ar trebui. Da atenţie la executare...

Şi executanţii au început executarea.

Dacă până aici nimic nu pare foarte grav - eu şi bătrânul meu prieten, din ce în ce mai trist, pentru că va pleca dintre noi fără ca ceva să se fi schimbat, credem că de abia acum ar trebui să ne alarmăm: executanţii erau, cum se zice „vârfuri"; toţi sunt de acord că ceea ce se întâmplă este o suită de samavolnicii - dar erau părtaşi fără să zică nu, fără să se revolte, pentru că, la rândul lor, erau beneficiarii acestor minciuni.

Şi au trecut la executarea „liniei" trasată de Nea Gogu. O linie asemenea tuturor acelor linii pe care rătăcim de ani şi ani, tot atât de drepte, precum „pişatul boului".

P.S. Transcrierea textului s-a făcut după peste 30 de ani.

Aşa dar nu s-au folosit „anchetele" de la căminul nr. 1 din Bucureşti, de la diferitele orfelinate, de la băncile devalizate, dosarul Bivolaru sau toate celelalte „panamale" la fel de frecvente sub domnia lui Iliescu, Ceauşescu, Constantinescu, Carol al II-lea etc.

Asemănările nu sunt întâmplătoare.

Ci rezultatul faptului că NU S-A SCHIMBAT NIMIC.

septembrie, 2000.

CRONICA MEDICALĂ

...nu doreşte să vă transforme în pseudo-medici; nici să vă propună tratamente pentru suferinţe care, în prealabil ar trebui diagnosticate corect, complet şi individual – (nu există „boli ci bolnavi") şi nici să vă laude „miracolele" vracilor care - de totdeauna, invadează această profesiune care este departe de a fi o ştiinţă, iar fiecare, precum Eugen Ionescu „ar dori să fie vindecat de moarte" pentru că „ am putea suporta orice dacă am fi nemuritori".

Noi vă rugăm să acordaţi atenţie celor trei teme ce vor fi prezente în cronicile medicale:

a) ce măsuri trebuie să adoptăm pentru a împiedica anumite îmbolnăviri - (pentru că unele sunt, încă, imposibil de prevenit) - măsuri ce sunt la îndemâna fiecăruia;

b) drepturile şi obligaţiile dintre noi şi casele de asigurări pentru sănătate;

c) realizările, eşecurile, speranţele, beneficiile şi costurile activităţii medicale.

Azi ne vom ocupa de una dintre cele mai controversate realizări tehnologice: cultura şi posibilităţile tulpinilor celulare provenite de la embrionul uman. Au trecut aproape doi ani de când, două grupe de cercetători au anunţat că s-a reuşit, după ce au izolat tulpini de celule din ţesuturile embrionare, să le cultive în laborator, demonstrând că din ele se pot dezvolta ORICE TIP DE CELULE şi ŢESUTURI ALE CORPULUI UMAN.

La auzul acestor ştiri întreaga comunitate medico-biologică a potopit lumea cu declaraţii: de bine şi de rău.

„Descoperirea, afirmă optimiştii, ar putea revoluţiona practica medicală ameliorând calitatea şi lungimea vieţii (Harold Varmus,

(continuare în pag. 15)

dr. **Doru MIHAIL**

IMPLOZIA ROMÂNIEI

Ca orice prăbuşire şi implozia României a început cu mult înainte de 1989; cred că, iniţial, germenii ei încep să se infiltreze prin anii două zeci când, bucuria reîntregirii şi bunătatea regelui Ferdinand determină o „pupare în piaţa victoriei" şi a trădătorilor de la Cerna, şi a neglijenţilor din fruntea Ministerului de Război şi a colaboraţioniştilor de tot soiul asociată cu o serie de guvernări incompetente şi corupte.

Accelerarea s-a produs la sfârşitul ultimului război, odată cu ocupaţia rusească şi instaurarea „socialismului real" iar simptomele şi semnele devin evidente prin anii 70.

Ca şi în patologia umană şi în cea socio-economică şi politică trebuie să acceptăm teoria multifactorială: altfel spus nu există o singură cauză ci mai multe.

De pildă ramura „bolşevică" a comunismului nu s-a putut implementa în România – deşi pe atunci ţara era fragilă – fragilitate la care contribuiau diverse pricini: o cantitate deosebit de mare de elemente alogene, vecinătatea cu marele creator de utopii şi iluzii şi mitologii destul de contagioase, la care se adăugau dificultăţile produse atât de pierderea războiului cât şi de câştigarea păcii.

Dar ţara era dotată cu un teren impropriu pentru instaurarea „luminii ce venea de la răsărit – cum spunea M. Sadoveanu. Ea credea în vorbele lui Corneliu Codreanu: „suntem dintre acei care susţinem că soarele nu răsare la Moscova ci la Roma".

La care s-a adăugat imunitatea la care a contribuit şi Mişcarea Legionară – şi care s-a vădit deosebit de eficientă chiar după ce cârdăşia anglo-sovieto-americană ne-au predat Uniunii Sovietice – în ciuda avertismentelor unor *casandre* – precum generalul Patton, care a fost, se pare ucis, ca să tacă!

Dar odată cu invadarea României, cu eliminarea regelui şi uciderea unei părţi importante din elita ţării organismul naţiei nu-şi mai revine la integritatea lui fizică şi morală.

Iar evoluţia României după 1990 se aseamănă izbitor cu cea a Uniunii Sovietice – care, aşa cum se vede cu ochiul liber continuă să se deterioreze.

Cum istoria – în ciuda credinţei generale – nu se repetă statele noi apărute după 1991, - nu par să se mai întoarcă, prin intermediul acelei ficţiuni cu ajutorul căreia Lenin a refăcut imperiul ţarist ci ele îşi consolidează independenţa şi, mai mult, cer intrarea în Uniunea Europeană. Mai mult: mişcarea centripetă continuă chiar în ceea ce a mai rămas din imperiul sovietic: cele 89 de regiuni ale Rusiei se dotează cu instituţii autonome; iar cele care aparţin unor minorităţi non-ruse fie că îşi proclamă independenţa – precum Tatarsatn sau Lakha în timp ce în Cecenia asistăm la al doilea război – de o sălbăticie fără seamăn. Atomizarea politică se însoţeşte cu haosul economic, cu criza de autoritate, cu cea a justiţiei şi cu maladia secolului: corupţia

În 1992 se încearcă „terapia de şoc"- asemenea celei iniţiate de guvernul Roman. Eşec usturător – inflaţie fulgerătoare – peste 1000% în 1993 (asemenea celei a guvernului Văcăroiu de 660%); preluarea de fosta nomenclatură a unor bunuri „privatizate" – fenomen asemănător în România; apariţia – şi la ei şi la noi a SRL- urilor „căpuşe"; apariţia jocurilor piramidale – tip Caritas, FNI, SAFI, etc; absenţa unei reacţii de apărare a populaţiei împotriva acestui mod de jecmănire; instaurarea peste tot a ceea ce Eminescu numea –„RAUBSYSTEM" – (sistemul pirateresc); prăbuşirea producţiei şi productivităţii; liberalizarea preţurilor fără introducerea unei politici de restructurare a preţurilor printr-un managemet corect, prin măsuri de reducere a cheltuielilor aberante, etc.; apar primele formaţii de tip „mafiot" fără ca justiţia să acţioneze rapid şi eficace. Recent, în Rusia, s-au produs câteva evenimente care demonstrează starea reală a acestei uriaşe, uriaş de bogate şi imens de prost guvernate ţări; războiul din Cecenia, scufundarea submarinului Kursk, incendiul turnului de televiziune – toate însoţite de minciuni, neglijenţe, dispreţ pentru oameni, morţi inutile, aroganţă, nesimţire.

În România „caritasul" a rămas o poveste fără sfârşit; SAFI o afacere cu mari beneficiari – dar puţini – şi numeroşi perdanţi, dar oameni mărunţi; cu FNI – o exchrocherie de acelaşi calibru cu cea de la Cluj – în care lăcomia tuturor şi pungăşia unora şi-au dat mâna urmând ca oalele sparte să fie înlocuite cu banii celor care nici nu au jucat, nici nu au furat. Sunt menţinuţi pe listele parlamentare indivizi care au fraudat ţara cu sute de milioane de lei – (la valoarea anilor '94-'95); s-a făcut politică cu bâta şi pistolul mineriadelor. În timp ce în Statele Unite – ne spune ambasadorul acestei ţări – este nevoie de 30 gr. de hârtie şi câteva zile, la noi de o jumătate de kilogram şi între 49 şi 130 de zile ca să înfiinţăm o firmă; schema lungului drum spre întreprinderea privată este uluitoare – zeci şi sute de aprobări, de taxe, de ciubucuri, de şpăguiri. Statul, condus de Iliescu, cel cu „idealurile comunismului întinate de partenerul lui de volei", a reconstituit în câţiva ani jumătate din datoria externă a României pe care, se străduise, pe spinarea noastră, să o elimine celălalt.

În ambele ţări PNB s-a prăbuşit continuu după 1990.

Iar toate acestea se reflectă în evoluţia demografică: în Rusia anilor '20 o rusoaică avea în medie 7,5 copii dar numai 1,3 în 1980; mortalitatea a crescut iar speranţa de viaţă a scăzut – (59 de ani pentru bărbaţi şi 73 pentru femei).

Fenomene similare cu cele din România unde, după 1990, pentru prima dată în ultima sută de ani asistăm la o scădere a populaţiei determinată atât de diminuarea natalităţii, cât şi de creşterea mortalităţii infantile, de cea a mortalităţii generale ca şi de expatrierile relativ importante.

Combinaţia acestor factori – fără echivalent în lumea contemporană – ar putea antrena – la ei dar şi la noi – în viitorii ani o prăbuşire demografică cu 20%!

Tacitus jr.

INTERVIURI PSEUDO-IMAGINARE/
SĂ NU UCIZI MESAGERUL...
(2)

Domnule Earl R. Hutchonson, sunteţi profesor de jurnalism şi într-o recentă conferinţă, asupra eticei, aţi declarat că „mă simt deprimat când sondajele arată că cititorii sunt de părere că presa nu ar trebui să atace politica – şi mai ales politicienii -, activitatea parlamentului sau ale preşedenţiei". De ce?

- Înainte de a intra în turnul întunecat al eticei trebuie să subliniez că rolul şi responsabilitatea presei este – cum ziceaţi dvs. într-o vreme – „multilateral - dezvoltată": să INFORMEZE, să AMUZE, să INSTRUIASCĂ, să servească – din punct de vedere economic şi politic, drept GHID al societăţii, să supravegheze MEDIUL ÎNCONJURĂTOR – constituind un soi de sistem de alarmă – cât mai precoce, atât în ce priveşte alterările ecologice dar şi tulburările sociale – (conflicte interetnice, civile, încălcarea libertăţilor unanim acceptate prin constituţia ţării).

Trebuie să fie CÂINELE de PAZĂ al societăţii civile împotriva abuzurilor guvernamentale şi să APERE dreptul tuturor de a ŞTI.

Fireşte este vorba de o responsabilitate uriaşă pe care presa nu o îndeplineşte aproape niciodată cum s-ar cuveni dar să nu uităm că presa este oglinda societăţii în care trăieşte şi suferă şi ea din cauza imaginii reflectate.

Şi de aceea, din când în când, ni se spune că presa nu se poartă ca un CÂINE de PAZĂ ci ca un turbat!

- Dar, de ce, domnule Profesor, această responsabilitate a presei este şi prost înţeleasă şi antipatizată?

- Poate că pentru că acesta-i rolul păsărilor imitatoare: presa vede şi aude şi apoi îşi deapănă poveştile ţării şi lumii. Ea este MESAGERUL. Dar dacă acest rol nu se împlineşte cu responsabilitate nu vom avea niciodată – aşa cum se poate vedea şi în ţara dvs. – azi – un electorat corect informat. Şi am vota anapoda. Iar aici – în Statele Unite – nu am fi supravieţuit celor două secole de democraţie.

-Atunci – v-aş ruga să-mi răspundeţi care ar trebui să fie etica acestor bărbaţi şi femei care se îngrijesc de oglinda societăţii?

- Fiecare jurnalist ar trebui să se supună unui cod etic: să fie cât mai puţin tolerant cu injustiţia socială; să nu semneze decât ceea ce socoteşte că este adevărat; să fie atent la efectele nocive determinate de concentrarea puterii şi violarea drepturilor individului; să caute adevărul şi să-i lămurească toate aspectele pentru că cititorii au dreptul să-l cunoască; să păzească libertatea cuvântului, a părerilor populare, a criticării guvernului, parlamentului, administraţiei etc; să asigure transmiterea informaţiilor şi noutăţile şi să nu uite că toate acestea sunt drepturi inalienabile ale unui popor ce trăieşte într-o lume ce se vrea şi se declară LIBERĂ.

De aceea presa este obligată să critice cu vehemenţă şi să facă tot ce poate pentru a împiedica violarea acestor norme.

- Dar nu ar fi datoare să facă numai rapoarte obiective şi corecte?

- Ca membru responsabil al presei – cineva nu poate fi obiectiv e pentru că aşa cum spunea cândva Th. L. Glasser, „obiectivitatea este părtinitoare în favoarea status -quo- ului, în favoarea liderilor şi oficialilor.

- Ştim foarte bine că afirmaţiile omului de pe stradă nu se transformă în ştiri iar sensul şi substanţa ştirilor sunt furnizate de „sursele de informaţie". Unul dintre arhitecţii constituţiei americane, James Madison, spunea că „un popor care vrea să fie sie-şi conducător trebuie să se înarmeze cu forţa cunoaşterii".

Mulţumită presei care, timp de peste 300 de ani, s-a străduit să realizeze ceea ce s-ar putea numi „doctrina dreptului de a şti" şi care în ultimii 40 de ani s-a străduit să fie una „responsabilă", oamenii au azi posibilitatea de a se comporta mult mai inteligent.

Toate astea fac din presă ceea ce unul dintre prietenii mei numea „un soi de cavaler îmbrăcat într-o armură strălucitoare care, uneori este totuşi pătată şi întunecată; dar mesagerul vulnerabil din interiorul ei este o BOGĂŢIE NAŢIONALĂ care trebuie protejată şi nu „UCISĂ".

- Concluziile dvs.?

- Ei bine, cu ajutorul jurnalismului, publicul poate fi repede educat în ce priveşte rolul presei; iar presa este ea însăşi expusă zilnic publicului – în aşa fel încât etica ei ar trebui să fie una corectă.

În caz contrar reporterii vor afla, criticii vor şti, presa, în general va fi informată şi până la sfârşit cititorii vor afla că ceva nu este în ordine.

Considerându-se drept o spânzurătoare puritană a societăţii zilelor noastre presa nu-şi poate permite nici o abdicare majoră de la imperativele etice. Iar zilnica ei aventurare printre evenimente, oameni, erori şi crime este cu totul diferită de azvârlirea unor lănci către morile de vânt.

Iar efectele unei prese vor fi direct proporţionale cu respectul unei cât mai cuprinzătoare şi stricte morale.

- Domnule profesor, vă mulţumesc,

septembrie, 2000

P. S. M.

DUHUL BLÂNDEŢII

„Fraţilor, chiar de va cădea un om în vreo greşeală, voi cei duhovniceşti îndreptaţi-l pe unul ca acesta cu duhul blândeţii, luând seama la tine însuţi, ca să nu cazi şi tu în ispită. Purtaţi-vă sarcinile unii altora şi aşa veţi împlini legea lui Hristos. Căci, de se socoteşte cineva că este ceva, deşi nu este nimic, se amăgeşte pe sine însuşi..."

(Galateni VI, 1-3)

(urmare din pagina 12)

*(**Cronica...**) directorul *Institutului Național* al Statelor Unite pentru sănătate, NIH).

„Da, răspund pesimiștii, dar atari tehnici implică distrugerea de embrioni umani sau împiedicarea lor de a se dezvolta normal, afirmație care închide ochii asupra celor peste UN MILION de avorturi din România – de pildă".

„În al doilea rând, nu cumva s-ar deschide o poartă prin care un cârpaci - de pildă, cum s-au mai văzut și se zăresc mai peste tot în așa zisele „democrații" - ajuns la putere ar putea declanșa un vast experiment eugenic?"

În concluzie - susțin pesimiștii, urmărirea Sfântului Graal al regenerării medicinei va deschide cutia Pandorei cu nedorite consecințe sociale și morale.

Dar, înainte de a întârzia asupra acestor aspecte potențial negative să le cunoaștem pe cele utile și utilizabile:

* dat fiind posibilitatea diferențierii în diferite tipuri de celule și țesuturi - inclusiv celule nervoase și cerebrale le-am putea folosi în tratamentul unor afecțiuni - azi nevindecabile - precum boala Alzheimer sau Parkinson; sau le vom folosi pentru înlocuirea țesutului cardiac distrus de un infarct sau în ameliorarea unei insuficiențe cardiace; am putea creia și insule de celule pancreatice pe care să le injectăm în pancreasul unui diabetic.

* Cu ajutorul acestor culturi s-ar putea reduce nevoia de organe donate; și prin aceasta lungile perioade de așteptare până ce un accidentat îți aduce ceea ce îți lipsește !

* În industria farmaceutică - atari celule ar putea facilita și ameliora testarea, evaluarea efectelor pozitive și a celor nocive, ale produselor farmaceutice

Lista speranțelor nu se oprește aici. Dar împlinirea lor are nevoie de multe cercetări - care se împiedică și de rezolvarea unor conflicte legale și etice.

(va urma)

Au trecut 62 de ani...

Se împlinesc, în 29/30. noiembrie, anul acesta, 62 de ani de la asasinarea, de către regimul lui Carol al II-lea, a lui Corneliu Zelea Codreanu și a camarazilor aflați cu el în închisoare. Timpul curge implacabil! Criminalii, reprezentanții statului carlist de atunci, au trecut, de mult, și ei, la cele veșnice, spre dreapta judecată. Numai pasiunile ideologice adverse legiunii au rămas vii. La fel și cei ce le profesează mai aprig ca niciodată. Ei sunt de aceeași extracție etnic-ideologică, au o putere cu mult mai mare decât o aveau pe vremea lui Carol și a lui Călinescu. Așa, se pare, stă aparența lucrurilor. Legile istoriei ne învață, ne arată, însă, că orice putere, cu aspirații de a domina universal lumea făurită de Dumnezeu, n-are sorți de-a domni la infinit, așa cum își închipuie.

UNITATEA

* Armonia deplină trebuie să rezulte nu numai din prietenia celor adunați, dar mai ales din comunitatea idealului lor (7).

* Lucrurile mari și bune se fac cu inimă bună, pentru că unde este inimă bună, acolo este Dumnezeu, iar unde e inima rea, acolo s-a băgat Diavolul (9).

* Toți legionarii vor avea o singură părere, un singur gând și un singur suflet. De aceea trebuie să aibă toți un șef (18).

* În fața Șefului Legiunii este mai mare, nu încăpățânatul, ci acela care știe să se supună intereselor sacre legionare, să jertfească din convingerile lui, din mândria lui, în scopul victoriei (21).

* Adversarii au două căi de luptă. Prima este atacul făți pentru a ne strivi. Dacă văd că noi am rezistat și n-am fost striviți atunci încearcă o nouă cale: ademenirea câtorva oameni pentru dezbinarea noastră (30).

* Legionarii vor merge uniți chiar pe un drum rău, pentru că drumul cel mai rău este dezunirea. Pe când astfel și în iad dacă ar merge trupa legionară, de va fi unită, va învinge tot iadul și se va întoarce pe urmă înapoi, învingătoare (35).

* În locul *dezbinării* și a certurilor noi punem camaraderia frumoasă a ostașului și unitatea perfectă a unei trupe, a națiunii întregi (37).

* Unde sunteți numai trei legionari, trăiți ca frații între voi; unire, unire și iar unire. Sacrifică tot, calcă-te pe tine în picioare cu toate poftele și tot egoismul din tine, pentru această unire. Ea, unitatea, ne va aduce biruința. Cine este contra unității este contra biruinței legionare .

* Nu permiteți constituirea de grupuri separate în cadrul **Gărzii,** său împrăștierea de ideologii în scopul acesta. „Noi suntem extrema dreaptă sau stângă a Gărzii, Grupul cutare etc." Grupurile duc la fărâmițarea noastră, la distrugerea unității ei. Garda este o unitate perfectă și este o crimă orice tendință de a sparge această unitate (Circulara din 25/ 09. 1934, pct. 5).

* Eu am cerut de la un șef înainte de orice ca să-mi păstreze armonia și unitatea.

Șeful care nu este capabil să realizeze acest lucru pentru legiune, trebuie să-și ceară concediu și să plece.

Dacă, însă, prin măsuri provocatoare, sau în orice caz lipsite de tact, voiește cu orice preț să provoace desarmonia în organizație, atunci i se ia orice comandă.

Cea dintâi calitate ce i se cere unui șef este de a se asigura armonia (Circulara din 26/ 11. 1936)

* Unde începe conflictul, acolo încetează Legiunea. Încetează viața legionară. Acolo este moarte și trăiește diavolul (Din „Legea Carmen Sylva"....).

Corneliu Zelea Codreanu

---

* Selecția textelor aparține dlui Gheorghe PLOP (cifrele din paranteze indică punctul din *Cărticica șefului de cuib* (n. dl. Gh. P.).

(urmare din pag. 4)

* (Epilogul...) frunte cu Guţă Tătărăscu, Ion Inculeţ, Richard Franasovici, dr. Anghelescu, generalu Paul Teodorescu, Iamandi, Valer Pop, Sassu, Victor Antonescu, Cancicov, Brătianu, Gr. Filipescu, Vaida – Voevod, Iorga, Averescu, Argetoianu, Goga, Mihalache, Gh. Brătianu, Iunian (aduas cu avionul de la Braşov) şi mareşalul Prezan. În total 23 de persoane. Cinci dintre aceştia: Vaida, Averescu, Iorga, Mihalache şi Prezan) luaseră parte şi la Consiliul de Coroană din 30 Decembrie 1925, care judecase şi condamnase pentru aceeaşi vină pe Prinţul Carol (regele din 1937).

Iuliu Maniu n-a fost invitat. El participase la Consiliul din 1925. Atunci şi mai târziu, permanent, s-a declarat (până în 1933) un constant sprijinitor al surghiunitului Prinţ Carol. Acum, în 1937, n-a fost invitat, pentru că, în Consiliul, Iuliu Maniu, spre deosebire de toţi ceilalţi, ar fi avut curajul să fie apărătorul nedreptăţitului Prinţ Nicolae. Ceea ce n-ar fi convenit regelui Carol al II-lea. Din aceleaşi motive n-a fost invitat nici generalul Cantacuzino-Grănicerul, preşedintele partidului *„Totul pentru Ţară"* . Şi Mişcarea Legionară s-ar fi opus excluderii prinţului din familia regală, atât timp cât însuşi regele se făcea vinovat de fapte inedite cu ale prinţului, ba chiar mai reprobabile.

În seara zilei de 9 aprilie 1937, după o şedinţă de 2 ore şi 45 de minute (aceasta rezultă din *Memoriile* lui Argetoianu) „Consiliul a avizat" : «Prinţul Nicolae a fost osândit cu *expulzarea* peste graniţă». C. Argentoianu va nota la 10 aprilie , 1937: «... parcă ne era la toţi ruşine de treaba în care ne amestecasem şi în vasta sală a tronului respiram, cu toţii, duhori pestilenţiale de bordel. Aveam toţi gura plină cu cuvintele de *ţară*, de *neam morală*» - dar nimic din sufletul fiecăruia nu se revărsa de pe buzele noastre [...] Făcând procesul lui Nicolae, nu făcusem noi oare şi pe a lui Carol? Şi lăsând la o parte textele, n-ar fi meritat oare şi regele osânda pe care o lăsasem să cadă asupra capului Prinţului?" (va urma)

(urmare din pag. 3)

(CAZUL TINERILOR ...)

Ei creează altceva, alături sau împotriva a ceea ce continuă să existe şi să se mişte pe linia pe care şi ei au fost cândva. Ei apar şi rămân în conştiinţa foştilor camarazi ca SPĂRGĂTORI DE UNITATE. Şi, Doamne, câtă nevoie avem acum de unitate, când la orizont se profilează un nou val al comuniştilor, dornici de răzbunare.

Drumul „fiului risipitor" a mai fost bătut şi de alţii. El nu este fără „întoarcere", fiindcă dragostea... îndelung iartă, îndelung rabdă...

Prin contrast cu „tinerii plini de sine", în rândurile noastre se remarcă tineri care se ostenesc în şcoala smereniei, care fac ucenicie creştină adevărată. Aceştia nu rămân la stadiul unor declaraţii, ci se străduiesc să-şi trăiască viaţa în credinţă şi în „duhul marilor rupturi". Acestora le datorăm toată consideraţia şi dragostea noastră, a celor pe care ei îi continuă cu adevărat. Pe aceştia şi numai pe ei îi recunoaştem ca demni urmaşi. Ei şi numai ei vor avea dreptul să vorbească şi în numele nostru.

URARE ŞI ÎNDEMN

Fundaţia Culturală *BUNA VESTIRE*, urează tuturor membrilor noştri, simpatizanţilor, sprijinitorilor, Crăciun fericit şi sărbători fericite, realizarea tuturor dorinţelor şi, totodată, un îndemn frăţesc, şi creştinesc, să ni se alăture. Cu sfatul, fapta, sprijin financiar, proiecte şi voinţă de a lupta pentru neam.

REDACTIA

Fondator: Simion GHINEA - VRANCEA

Redactor şef: George URSA

Redactor: George Alexandru URSA

Corector: Nicolae VEGA

• Articolele neacceptate, pentru publicare, nu se restituie.

• Opiniile exprimate în articole aparţin autorilor.

• Administraţia: 095/66.53.27

Tipărit la Tipografia Editurii ELISAVAROS

ISSN: 1453 - 5602

Culegere texte: George Alexandru URSA, George URSA, Tehnoredactare: George URSA